

Одна Десна до двох нас говорила,
одна зоря світила нам обом,
одних небес нам простирались крила —
це щастям не було.
Та це була Любов!

Ти обнімав мее курганами й степами,
ти серце зацілював до дна...
Одна печаль владарювала нами.
І це була — Любов.
Була, як смерть, одна.

Коли дощем у сон твій шалестіла,
коли душа хотіла болю ще,
коли в холодне небо відлетіле
осінню птаху гнав холодний щем, —

це все була Любов!
Ти мій, і я — для тебе.
Хто б де не був, із ким би не були,
це аші імена писало небо,
це їм воно здавалось замалим!

Коли ж розкрає небо блискавиця,
щоб розлучити, роз'єднати нас,
їй буде страшно й весело дивиться,
що марно... що і смерть нас поєдна!

Обох візьме в одні міцні обійми,
Одним затулить лагідним крилом,
травою зійдем в радості одній ми:
що це була — судьба.
І щастям це було!

1979

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.